

Han sekunderes af Hanne Severinsen fra Venstre, der – spalte 5918 – fastslog, at »man« i Venstre overhovedet ikke kunne drømme om at gå ind på Fremskridtspartiets forslag om omfordeling af de offentlige udgifter, så folkepensionen kan forhøjes.

2. Finanslovsforslaget for 1988, anmærkninger II, side 425, skønner, at der i 1988 som årsgennemsnit vil være 692.600 pensionister.

57.600 kr. vil koste på årsbasis i folkepensionsudgift 39.893.700 kr.

For at kunne sammenligne med den af finansloven § 15.03.31.51.04. benyttede budgetteknik må reduceres med beløb for beboere på plejehjem m.v. jf. lovforslaget, § 1, 2. pkt. 2.256.000 kr.

Den foreslåede folkepensionsudgift bliver herefter 37.637.700 kr.

I finanslovsforslaget for 1988, anmærkninger II, side 424, er anslået et 1988-folkepensionsbeløb på . 28.977.000 kr.

For så vidt merudgift 8.660.700 kr.

Med det høje pensionsniveau anslås det, at de offentlige udgifter til folkepensionister i øvrigt falder med (se f.eks. nedenfor under 5 og 6) 1.500.000.000 kr.

Folkepensionen forøges altså med godt 7 milliarder kroner i 1988.

Fremskridtspartiet er helt uenig med Socialdemokratiet, når dette mener, at vi hermed »kommer op på et udgiftsniveau, der er for højt« (Folketingstidende 1983–84 (2. samling), forhandlingerne spalte 5916).

Det er ganske givet, at en stor del af den foreslåede pensionsforhøjelse vender tilbage til staten, fordi folkepensionsudbetalingerne afføder større forbrugsafgifter end den forbrugsindskrænkning, der måtte blive resultatet hos andre befolkningsgrupper, som der nu ikke anvendes så store offentlige udgifter på. Omvendt bevirker den forøgede årlige overførsel til folkepensionister antagelig en vis nedgang i indkomstskatteprovenuet og en forøgelse af betalingsbalanceunderskuddet (gælder dog ikke i det omfang, pengene for eksempel hentes fra ulandsbistand). Men i forhold til dansk udlandsgælds kæmpebyrde er her tale om en marginal størrelse. For at klare betalingsbalanceproblemet kræves foranstaltninger af helt anden art. Dem har Fremskridtspartiet fremstillet andetsteds, for ek-

sempel i kapitel 86 i bogen »Ud af skattereform-fælderne«. (Mogens Glistrup, september 1986).

3. Lovforslaget tilsigter ud over de konkrete forbedringer for folkepensionisterne også en let forståelig lovgivning.

I de nuværende folkepensionsparagraffer svinger størrelsen af pensionen på en måde, der er uigennemtrængelig for de fleste. En labyrintisk skattelovgivning samt komplicerede regler for, hvilken transbestemt hjælp efter bilstandsloven pensionister i øvrigt har mulighed for at opnå, gør i alt for mange tilfælde pensionisternes usikkerhed omkring lovvirvaret endnu større.

Alene til administration af de nuværende udviklede og tidskrævende folkepensionsberegningregler osv. medgår formentlig omkring 600 menneskers fulde arbejdskraft. Afhængig af den enkelte socialmedarbejders indstilling til vedkommende pensionist og den klasse, han tilhører, opstår uundgåeligt vilkårlige forskelsbehandlinger.

Denne beregningsmæssige papirusserodebutik afvikles med et hug den dag, hvor der bliver én og kun én folkepensionsatts, der lægges så højt som foreslået. Et bærende element i hele Fremskridtspartiets socialpolitik er som bekendt, at socialkronerne i langt højere grad skal komme de sociale klienter til gavn i stedet for at forsvinde til goldt bureaukratposekiggeri, som blot giver socialudbyttere adgang til at glæde sig over egen Jahvemagt.

Et af nærværende lovforslags mange stærke sider er, at nogen tid efter den 1. januar 1988 kan makuleres hundredvis af sider cirkulærer og afgørelsessamlinger. De søger ud fra ministerieskrivebordsfilosofen at skabe millimeterretfærdighed, men afføder i det virkelige liv kilometeruretfærdighed. Det levende livs foreteelser er nemlig mangfoldighedsforskelligartede langt ud over rækkevidden for lovforfatterens tanker. Værre bliver det selvsagt af, at lovreglerne formidles i et sprog, der er uforståeligt for mange folkepensionister, som ofte vil være rystende nervøse for at komme på de offentlige kontorer.

Det er uværdigt, at mange ældre medborgere ingen mulighed har for at sætte sig ind i paragrafjunglens mærkværdigheder og derfor ikke selv kan kontrollere, at de får, hvad der tilkommer dem. Daværende folketingsmedlem Inge Krogh, Kristeligt Folkeparti, ramte plet, da hun sagde:

»Jeg talte forleden med en person fra socialforvaltningen i én af vore større byer. Vedkommende indrømmede, at næsten hver eneste pensionist er nødt til at få tolket, hvad der egentlig stod i det, man havde skrevet til dem. Det burde kunne administreres lettere. Det må blive for dyrt, hvis hver